

[Aksel Larsen.]

havde gjort, og alt, hvad regeringen ikke havde gjort, var godt, og hvis der var noget galt eller noget, der ikke var gjort, som burde være gjort, skyldtes det oppositionens vrangvillighed. Som det ærede medlem hr. Peter Nielsen sagde: regeringen består af de gode viljers mænd — og det er jo en særdeles betinget ros, for evnerne bør vel også tælle med.

Og venstres og de konservatives ordførere — ja, de har her, som de så ofte har gjort siden oktober, fortalt, at regeringen er dårlig, og at alt, hvad den gør, eller praktisk taget alt, er dårligt. Så iagttager de taktfuld tavshed om huslejstigningsforliget, om nye forbrugsskatter og har ikke ret meget at sige til regeringen om udenrigspolitik. Bevares, de har nogen kritik at fremkomme med om markedspolitikken, men de iagttager en taktfuld tavshed om regeringens krampagtige fastholden ved et privat forsvarsforlig, den sluttede med 3 andre partier i folketinget i 1960.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard holdt jo en god tale, og han stod, som den radikale ordfører må stå nu, efter at de radikale ikke mere er i regeringen, og forsøgte at indtage positionen som dyden i midten.

Denne måde at tale på i folketinget og denne måde at arbejde på har også domineret arbejdet med de store lovkomplekser siden oktober, mest angående skatterne, men også om inflation og om rente. Befolkningens indtryk af regeringens og folketingets væsentlige arbejdsindsats siden oktober er imidlertid, at man har beskæftiget sig med at opfinde og pålægge nye skatter. Når vi har haft disse skattekompleser — buketter, eller hvad de nu kaldes — til behandling, har fremgangsmåden såvel under debatterne i salen som i udvalgene og i den offentlige debat uden for folketinget været, at navnlig venstre og de konservative har stillet snesevis af spørgsmål og forlangt oplysninger og materiale; det har hobet sig op i rene bjerge hos udvalgsmedlemmerne og er efterhånden blevet uoverskueligt. Når man så efter ugers eller måneders forløb skal forsøge at træffe en afgørelse, fejer man hele bunken til side, for så er den egentlig slet ikke nødvendig. Bevares, oplysningerne og materialet har man forlangt, fordi man har ønsket dem,

og fordi regeringen desværre ikke, når den er kommet med sine forslag, har været villig til at give, hvad jeg vil kalde en rund fremstilling af problemerne, så de væsentlige oplysninger var indeholdt deri. Men det skyldes også, at så længe man kan forlange oplysninger, stille spørgsmål, nye tyve spørgsmål til ministeren, kan man spille med fordækte kort, og så kan man undlade at afdække sine meninger, undlade at sige noget konkret om, hvad man selv vil.

Det hænger måske til dels sammen med den måde, man desværre efter krigen har arbejdet på her i tinget og måske ikke mindst i udvalgene. Det er jo sådan, at der ikke falder en knappenål til jorden, ikke fremsættes en idé eller en tanke i et udvalg, uden at man kan læse udførligt, naturligvis passende forvrænget, i aviserne den næste dag om, hvad der blev sagt, og hvad udvalgene beskæftiger sig med. Ja, jeg er jo ikke i almindelighed tilhænger af tys-tys politik, men jeg kan ikke lade være med at tænke på det, man i den forbindelse kan kalde de gode gamle dage, nemlig tiden mellem krigen. Da gik det unægtelig anderledes til. Da var det dog sådan, at man i udvalgene kunne komme frem med forskellige ideer, og hvis de blev vejet og fundet for lette, kunne man opgive dem. Hvis man forhandlede om forlig, hvor parterne formodentlig måtte bøje sig mod hinanden, kom man også med en hel del ideer, tanker og forslag. Men hvis det ikke blev til forlig, var de faldet, så var de ikke fremsat, og så blev man ikke hængt ud for det. Det gav naturligvis en større frimodighed til at tage en åben drøftelse af problemerne.

Men det er, ligesom den arbejdsmetode er glemt. Vi kan for øvrigt se det på den måde, det er gået til i de allersidste dage: før folketinget vidste besked, kunne i hvert fald et enkelt dagblad fortælle om regeringens planer om, hvad man skulle gøre ved renten og ved obligationssalget. Når der så har været møder i så vigtigt et udvalg som det, der behandler denne sag, får man udførlige referater i aviserne næste dag om, hvad udvalget har beskæftiget sig med, hvad de forskellige har sagt, hvilke tanker der har været fremme, og hvad det hele formodentlig ender med.

Jeg er slet ikke sikker på, at det er gavn-